

[Steen Folke]

salen om EF i de sidste 6-8 år, så er $\frac{1}{4}$ af dem rejst af EF-modstanderne. Jeg ser bort fra de rutinemæssige debatter, der har været på regeringens foranledning, oftest én gang om året. Ser vi på, hvad der er taget af initiativer fra de enkelte partier, er det ustandselig modstanderpartierne, som har sat EF på dagsordenen til diskussion, og det er ikke noget tilfælde. Vi mener, at debat om EF gavner EF-modstanden, det skal jeg ikke lægge skjul på, og det er en af grundene til, at vi gerne vil have debat.

Tilhængerne derimod ved godt, at der er et flertal i befolkningen, som er imod EF. De foretrækker, at det hele afgøres bag markedsudvalgets lukkede døre, at man stille og roligt kan ordne sagerne, uden at der bliver for meget ballade om det. Vi foretrækker åben debat, og vi synes, det er tankevækkende, at vi næsten hver gang skal høre, at debatten falder på et forkert tidspunkt, at der ikke er behov for den, at det er uaktuelt, eller hvad man nu siger.

Den umiddelbare baggrund for dagens debat er jo sammenbruddet på EF-topmødet i Athen. Vi beklager ikke dette sammenbrud. Dels skal jeg da ikke lægge skjul på, at vi ikke har noget imod, at det går skidt i EF, dels er det også klart, at hvis der var opnået et eller andet kompromis, så var det blevet dyrt for danske skatteydere, og det er som bekendt først og fremmest lønarbejdere.

Om EFs budget for 1984 snævert betraget skal jeg ikke sige så frygtelig meget. Som sædvanlig foregår der mellem Rådet og EF-Parlamentet forskellige spilfægtier, og vi ved for øjeblikket ikke, hvad det ender med.

Siden 1977 – det var ministeren også inde på – har det været sådan, at EF-Parlamentet har udøvet en form for pression mod Rådet og har benyttet sine budgetbeføjelser dels til at presse et stærkt stigende EF-budget igennem år for år ved at forkaste det budget, Rådet kom med, eller gennem andre manøvrer, dels til uafslædigt at forsøge at få udvidede beføjelser med disse budgetmuligheder som udgangspunkt. Det vil vi gerne endnu en gang tage skarpt afstand fra og beklage, at denne regering såvel som tidligere regeringer ikke ser ud til på dette område at ville sætte hælene i, men tværtimod i alt for høj grad ligger under for EF-Parlamentets ønsker.

Det er tankevækkende, at den borgerlige regering, når det drejer sig om bevillinger til

EF, på ingen måde er sparsommelig. Jeg må tilføje, at tidligere socialdemokratiske regeringer heller ikke ligefrem har gennemført en sparsommelig linje i forhold til bevillingerne til EF. Det er velkendt, at de obligatoriske udgifter er baggrunden for nogle af de udbetalinger, som visse danske landmænd får.

Her mener regeringen ikke, man skal være restriktiv på nogen måde, men det gælder jo også de ikke-obligatoriske udgifter, at det danske synspunkt både hos tidligere regeringer og den nuværende har været, at man på ingen måde skal være restriktiv, og for så vidt synes jeg, det er karakteristisk, men ikke overraskende, at afslutningen, konklusionen, på denne debat synes at blive en forbrødring mellem socialdemokratiet og de borgerlige partier. Det dækker en reel enighed, som desværre må konstateres mellem tidligere socialdemokratiske regeringer og den nuværende borgerlige regering i disse sager.

Jeg vil godt stille et enkelt spørgsmål i den forbindelse til regeringen. Så vidt jeg kan se, og så vidt vi er blevet informeret, lægger EF-Parlamentet op til forhøjelser af de ikke-obligatoriske udgifter, vist ikke, som hr Holger K. Nielsen var inde på det, af størrelsesordenen 15 pct., men i virkeligheden på op imod de 20 pct., i hvert fald omkring 18 pct.

Jeg vil gerne spørge: er regeringen rede til at acceptere så store forhøjelser på de ikke-obligatoriske udgifter som 18-20 pct., hvad det, så vidt jeg kan se, meget vel kan ende med? Jeg synes, det er særlig grelt på baggrund af den borgerlige regerings øvrige nedskæringspolitik, hvis man er indstillet på at medvirke til forhøjelser af den størrelsesorden.

Men ellers skal jeg vende mig til finansierungsproblemerne på lidt længere sigt, selv om det med lidt længere sigt er så som så, for det starter som bekendt, som udenrigsministeren også var inde på det, allerede i 1984; da opstår behovet for nogle mere langsigtede løsninger utvivlsomt.

Den danske regering har som bekendt foreslået oprettelse af en særlig konvergensfond, et forslag, der blev fremsat sidste sommer på et tidspunkt, hvor man ingen anelse havde om, hvorvidt der ville være et flertal for et sådant forslag i markedsudvalget, en lidt særpræget fremgangsmåde ved fremsættelsen af et forslag, der trods alt var af en vis betydning.